

ГОРИЦА РАДМИЛОВИЋ

ПТИЧЈИ ЛЕТ

АНТИКВАНТИ

Попила сам
Причу
Да се не сећамо пре четврте године.
Није тачно, јер имала сам црвене ципеле,
Плави шал и жуту јакну
И сви су ми се смејали,
а ја сам мислила да су срећни.
Падао је снег, ја јесам била срећна
и није ме брига за њих ни данас.
Тата је управљао паробродом,
који је клизио по снегу,
снегу са звездицама
и сјајем у трави.
Морала је проћи
цела једна бора на челу
славила сам што сам жива
имала сам симпатију
која је била лепша од мене
пријатељи су се смејали
ја сам мислила да су срећни.
Падао је снег, ја јесам била срећна
И није ме брига за њих данас.
Са првом пегом на рукама
отишла ми је она која је имала
искуство под ногама,

а чекала ме да пређемо пут заједно.
Нисам плакала јер сам дуго, дуго
њене плетенице носила.
Крвно сродство ми се смејало.
Падао је снег, ја јесам била нешто мање срећна
а они ни толико данас.

НЕВИДЉИВА МЕСТА

Покушала сам замислити
Дим у крилу
И златну косу како гори.

Ништа.

Рекоше ми: Он куће нема,
већ само једно дете
које личи на неког другог.

Лаж.

Он има и кућу, и дете,
Он има снег под ноктима
Он има зелене очи, и своје, и чије пожели
Он има и златну косу у пламену
Но за дим у крилу...
За дим у крилу је потребна свест.

СЕДЕТИ

Дете је просуло шећер, и седело је само.
Научи да седиш сам.

Ходати си знао,
неко нам је рекао како језик да померамо
речи спајамо, са човеком да се спојимо!
Можеш научити седети.

Сам.

Седети уздигнуте главе.
Неко нас је научио да улицом
Ходамо без плеса, погнуте главе,
док у стопалима игра савест.
Ипак, све то до нас, нама.
Бирање лепоте, бирање света.
Умреће тек једна река
Модра, крива и хладна
Јер није знала устати,
ходати,
плесати
говорити.

Није знала, хладна, седети сама.